קתדרה רמה"ש	מסע בין יצירות המופת	3	"כמעיין המתגבר" - אגואיזם אובייקטיביסטי	אונגר	2016

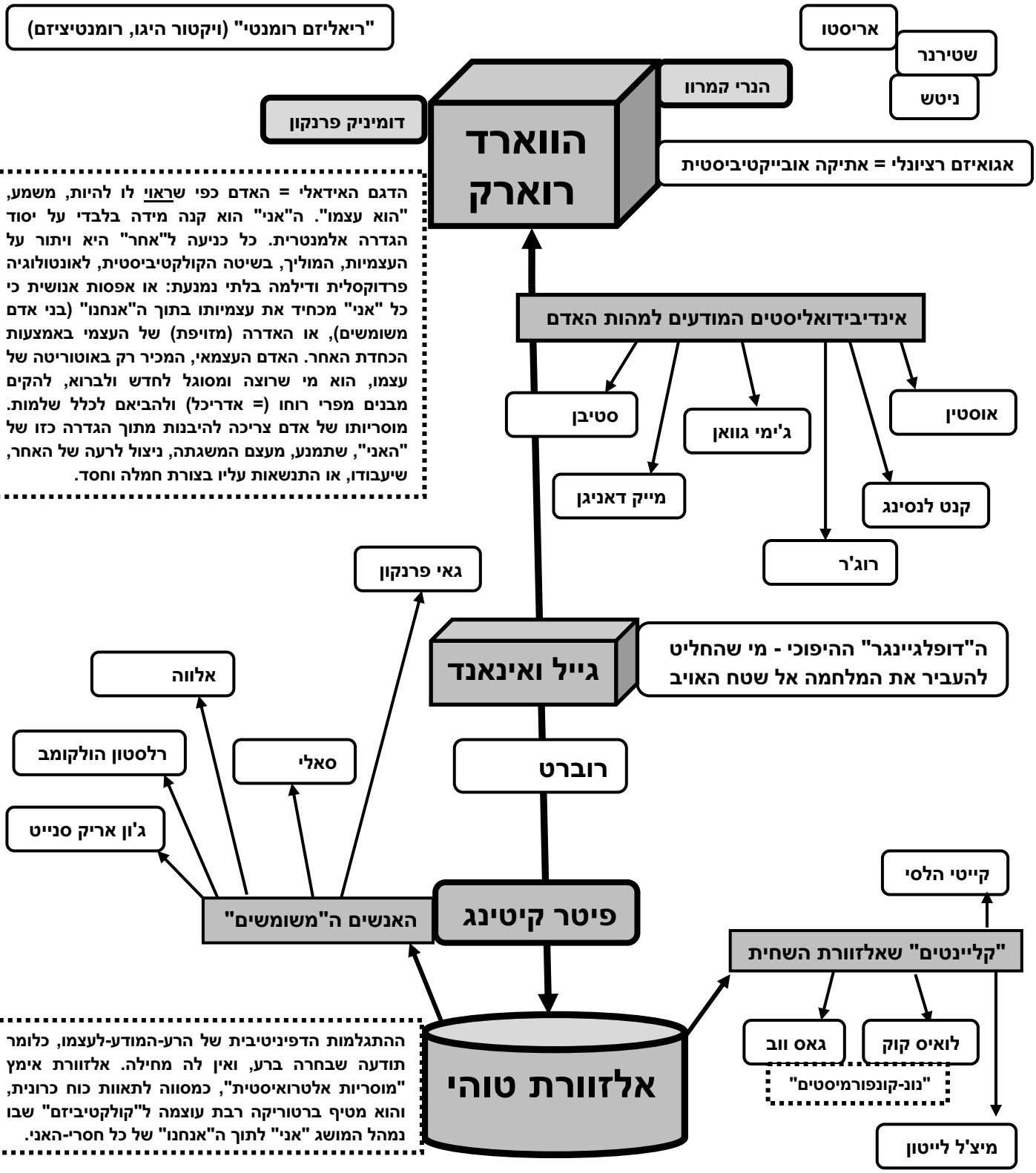

בארכיטקטורה הארגומנטטיבית של הספר מאמצת ראנד אסטרטגיה מיונית מוקפדת (טיפולוגיה) של דמויות הנפרסות במספר קבוצות ובמידרוג ספקטראלי על קו הנמתח בין שני קודקודים שכל אחד מהם מציג "מהות" (מוסרית) של האדם - ה"אדם הראוי" = הווארד רוארק, והאדם הפסול = אלזוורת טוהי. שניהם שותפים בתודעה מזוקקת של "טוב ורע". הווארד בחר בטוב, הוא אינו יכול לבחור אחרת, כי הוא מכיר רק בו. אלזוורת בחר ברע מתוך ידיעה שלא ניתן להשיג את הטוב, ולכן יש להרוס את הווארד שבעצם חייו מוכיח את ההפך. גיבורי הספר נקבצים על ציר זה, כמי שמסוגלים לחוות את גדולתו של "האני", ומעריצים את הווארד, וכאלו שהיו קרובים לאידאל אך נשחקו (קמרון) או חוסלו (מלורי) על ידי כוחות החברה וקולו של האספסוף. באגף האחר מפוזרים "האנשים המשומשים" - בדרגות שונות של "חיים בתיווך הזולת". פיטר קיטינג מציג את הדרגה הקיצונית בסולם, ונמצא אם כן במיקום הפוך להווארד. דומיניק פרנקון היא מי שמכוח הרציו מנקזת את "רגשותיה" כלפי הווארד, כמושא האולטימטיבי של הערצה. גייל ואינאנד - הגיבור היחיד שעובר התפתחות (עם גון טראגי מובהק, משום שהוא חווה "אנגנוריסיס" ברור) הוא מי ש"יכול היה להיות" הווארד, לו בחר להילחם על עצמיותו. הגישה של ראנד לאפיון הדמויות היא "שבלונית" במתכוון, כי הספר הנו מסמך פילוסופי, והדמויות מופעלות כפונקציות של הטיעון (ונתפסות, לפיכך, כאלגוריות). כל הדמויות (פרט לואינאנד) "מונוליטיות", כי אין מקום להשתנות, ועיקרון זה מיושם במיוחד על הווארד רוארק המוצג כמין "סובסטנציה" (במובן האריסטוטלי). ה"עושר האנושי" מיוצג, אפוא, באמצעות הספקטרום השלם.